

ČAJ

Pro chvíle pohody

BŘEZEN 2010

Časopis Autorů Jičínska

DOPISY K NĚMU

I.
Poprvé Ti píši
přilehlá k tomuto stolu
(šel jsi k Hoře
určitě jsi sám)
Bude duben
a skoby v kůře povyrostly
škára potemněla
stahují se z kůže
z ikon

Irenka VELICHOVÁ

42

Vážený čtenáři,

březnový ČAJ přináší hned dvojici hostů, a to dvojici nedělitelnou, neboť nejen Zuzka a Pavel Herbrychovi se poznali na tradičních česko – slovenských poetických setkáních, ale přeshraniční láska kvete i mezi Irenkou Velichovou z Plzně a Mathejem Thomkou z Martina. Nedovolil jsem si jejich tvorbu rozdělit ani v našem časopise. Zatímco Irenka upřednostňuje poezii, Mathej je všestranný, ale jeho prozaické dílo mě více oslovuje (i když není o nic horším básníkem).

LiS zastupuje poezie Václava Teslíka.

Radujete se z prvních doušků JARA a vězte, že Jičínské poetické jaro se blíží!
Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Irenka VELICHOVÁ

– Poezie (3 -5)

Mathej THOMKA

- Trnová koruna (5-9)

Václav TESLÍK

- Motýlí smích a jiné básně
(10-12)

HOST ČAJE:

Irenka Velichová (* 1987, Rokycany)

Emoce jsou okamžiky, které se snažím zachytit v poezii (ve stáji lit. Klubu Ason-klubu a Mádokýše), v divadle (jako členka AMCETHu v divadle Dialog) a v tanci (kdekoliv, kde mě nechají tančit). V současnosti mě ale nejvíc baví tohle všechno řídit ze židle s cedulkou PRODUKCE. Po několika literárních oceněních (Hořovice Václava Hraběte, Literární Vysočina, Nepište do šuplíku atp.) je zatím posledním literárním úspěchem debut *Dopisy k němu*, který vydalo Pro libris v r. 2008. Poezie je krátký okamžik, ve kterém se může odehrát celý život. Ale taky nemusí.

Mathej Thomka (*1977, Martin)

Prezident literárneho klubu Mádokýš, prozaik, básnik už len z donútenia, tvorca viacerých literárnych dielní na Slovensku i v Čechách, šéfredaktor literárnej revue Mádokýš. Publikuje v literárnych časopisoch na Slovensku, v Čechách i na internete. Ocenený na celoštátnych súťažiach – Literárny Zvolen, Literárna Senica, Gorazdov Prešov, Jašíkove Kysuce, Literární Vysočina a mnohých ďalších.

ČAJ pro chvíle pohody

č.42 , březen 2010, ročník IX

Vydáno 5. března 2009 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

POEZIE

Irenka VELICHOVÁ

Budoucnost

Opadávám po
Našem vyšeptaném
Domě
ode zdi ke zdi
od paty k hlavě
Stárnu ve všech
Zákoutích
Úpěnlivého prostoru
Šedivím
Po tom lepkavém
popínání
Hladovím
Nejsem Po pústu Ale pustá

Prosklené okno do ulice

Pohledem ke dveřím
se nalíčená víčka pozvedla
do nepřírozené polohy
Cigareta umírá jedna od druhé
Ano, všechny nedopalky jsou její
včetně toho vlastního
Čeká
Ale sténat umí sama

Ta minuta v tom pokoji

Ta minuta byla bůhví odkud

V tom pokoji se dívám
kaleidoskopem

...

...

Ráno ve slavníku

otisk.

Jakýkoliv.

O-běsenkyně

Páteř se ocelově pne z pokoje
do pokoje

Za roletou se ohne

nahý Muž

Jako kůže

Jako připomínka něčeho

bytostného

Dopisy k němu

dokážeš-li projít

zdi

doved' mě dál než smrt

Pane

v tuto chvíli

Tmění

Bednění dnů

trhám si věčnost

I.

Poprvé Ti píši

přilehlá k tomuto stolu

(šel jsi k Hoře

určitě jsi sám)

Bude duben

a skoby v kůře povyrostly

škára potemněla

stahují se z kůže

z ikon

II.

Věřím na konec

Tvého těla

Je čtvrt na

Srdce

akorát

Čekám nový inkoust

opíráš se o pondělí

a ploutev značí kolbiště

chodbu protne jen zástěra a ryba

III.

Rámuješ zbytky boků

(pro rodinu)

Za dveřmi přešlapuje publikum

přituhlo

IV.

Všichni moji blízcí

leží od zápraží k lesu

Stydnou v našem domě

Mlčí se od kostela

mé jméno

dokonáno

V.

Bůhví proč se mi
-už zasezdá
tvůj zlý syn
Lehává naznak v jejím břiše
a sípá mi modlitbičky:
Mario
Ikono
Ireno

VI.

Už pár let tu nesvítá víš
(můj dům je plný dopisů a švábů)
Káže mi z tvrdých matrací
Magdaleninu roušku:

Jsem to, co jsem vyslovila

TRŇOVOU CESTOU

Mathej THOMKA

“Vždy som chcel mať vlastnú trňovú korunu. Krvácať z dlani a nôh...” Pretrel si tvár a ostala mu na nej špinavá šmuha.

“Pane,” zastonal, prichytil sa zábradlia a vstal z blata, “pane, odpusť, musím piť i za iných!”

Stál som na rohu a pochechtával sa. Slová som k jeho opileckým pohybom pridával ja. Je to rarita, mať kňaza ožrana...

Síce autorom vyrieknutých slov som bol ja, ale on predsa len čosi hovoril. Bolo to nezrozumiteľné a mne to nescelo ujsť.

Málokedy vôbec vládol stáť, nieto ešte hovoriť. Ale tejto noci musel vysloviť ospravedlnia, vykriknúť prekliatia. Ťažko ale predpokladať, čo sa má stať.

Trnovský farár už mesiace trpel alkoholickým uhranutím. Možno to nebolo zjavné zo dňa na deň, ale prejavilo sa to rýchlo.

Snehu vtedy bolo po okná a on sa objavil v dverách krčmy. V sutane a bosý. Jeho škodovka by závejmi nikdy neprešla. Musel od kostola prísť pešo a to i v lete trvalo desať minút.

Krčma spozornela, stíchla a prežehnala sa.

Práve som mal rozkreslené tváre dedinčanov, ale skice som odhodil. Zmrznutý farár v krčme bol viac ako zjavenie. Ten obraz som zachytil za pár sekúnd.

Všetky tváre otočené k dverám, stál tam v tom najlepšom svetle, prelievajúce sa pivo, padajúca cigareta, odhodené karty a prsty v prežehnaní. Ale i neprirodzene vstávajúce pohyby

chlapov, slina v kútiku úst, nevyfúkaný sopel, skrytá tvár v kúdoloch dymu a des v mŕtvych očiach farára.

Vlasy mu zamrzli a urobili mu na hlave ostnatú korunu. Tetka Pasterková sa prežehnala natrikrát a odplula si cez rameno.

Prvá mi narušila obraz krčmárka. Tresla jednu Janovi, ktorý sedel pri pulte a začal sa už-už pochechtávať. Siahla po prvom kožuchu a prehodila ho farárovi cez plecيا.

Takmer padol. Chlapi ho zachytili, zaklonili mu hlavu a naliali doňho tri poháriky domácej. Po tretom už ležal na lavici pri peci. Krčmárka na to hľadela s prekříženými rukami. Ako pohanská bohyňa. Nad svojou svätynou vládla pevnou rukou. A chcela mať vo všetkom jasno. Ale farárov zimný príchod zostal nejasný. Takmer pre všetkých.

Neopíjal sa denne, tak dvakrát – trikrát do týždňa. Objavilo sa niekoľko zaručených právd, ktoré viedli k tejto zmene. Tetka Pasterková bola ich najčastejším nositeľom.

“Po Novom roku z detského domova odišla sestra Terezka. Viete ako pán farár, rád chodieval k deťom. To kvôli nej. A teraz sa utápa v žiali...”

“V chľaste, tetka!” Rozpútala sa diskusia.

“Skôr za mojou starou by behal!”

“Čerta, aj tá je ako chlap!”

“Kňaz môže mať ktorúkoľvek, načo by sa trápil?”

“Farári nesúložia. Môžu milovať len Boha.”

“Nerúhajte sa, vy prasce.”

“Hlavne že pije ako človek.”

Reči ukončila krčmárka. Pred každého postavila pollitrák. Na jeho účet.

“Otče, prečo pijete? Povedzte! Mne to môžete povedať, (bude to ako spoveď). Vaše slová ostanú len u mňa.” Hľadel na mňa krvavými očami. Cítil som výčitku, ale musel som sa spýtať.

“Trápi vás odchod sestry Terezy? Viacerých jej odchod zaboľel, ale vás musel o to viac, určite ste...”

Hľadal som správne slová, ktoré aby ho neurazili, ale zaťali čo najhlbšie. Nech rozpráva. Asi som skúšal nesprávne. Ostával bez výrazu, bez záujmu, bez chuti na pohárik.

“A čo vaše deti? Máte vlastné deti? V dedine sa všeličo hovorí, obaja vieme svoje...” Nemusel nič vraviť.

“Alebo vás viac ranila smrť? Nieкто vám umrel? Veď hovorte? Čo je ten dôvod, že sa vždy tak zmaľujete? Chcem to počuť, doboha!”

“Nerúhaj sa! Práve ty nesmieš takto vysloviť meno Pána. Som prekliaty,” zjavne sa ochladilo, “zatratený, a ty to vieš” ochladilo sa i vo mne, “a chcem trpieť!”

Potok i oblaky takmer naraz zastali. “To pre ten tvoj obraz!”

Pokúsil sa vstať. Nohy sa plietli a on sa prevalil. Tvrdo udrel hlavou o zem a zastonal. I v tme viditeľne skalil kaluž, do ktorej padol.

Vždy na druhý deň, ako sa farár opil, býval hlavnou témou hovoru.

“No, ono vtom predsa len bude žena!” “Za chľastom hľadáš vždy ženu.”

Krčmárka po Janovi hodila handru. “Slop a neruš!”

“Vraj niekde na dolniakoch, keď bol ešte mladý farár sa mu pošťastilo. Ona za ním chodila, mali sa radi, ale keď, no veď viete, sa to malo prevaliť, zmizla. No a on sa o tom nedozvedel, až teraz.

Videla som, ako mu niesla pošťárka po sviatkoch list. A teraz som si dala všetko dokopy. Vraj má syna, možno dvoch.” Tetky Pasterkovej bolo pre túto dedinu škoda.

“Tetka, tárate. Farári NE- JE-... ” dával si Jano záležať na každej slabike, kým mu poslednú neuťala krčmárka druhou handrou.

Tetka urazene zazrela a vypila pohár do dna. S tou by farár nestíhal.

“Niečo na tom bude. Ja som ho včera videl, ako sa zvalil na kopci,” netradične zreteľne niekto bľabotal od zadného stola. “Ako tam ležal a ja som sa opieral o strom, pribehli za ním také detiská, no predstavte si po polnoci samé vonka, boli celé biele a začali okolo neho tancovať. Dva rummy dám na to, že spievali - *otec náš, ocko náš*. A potom mu vytiahli trne z päty, ja som už tiež sedel v trnkách, a spolu odišli. A mňa tam nechali do rána.”

“Aj s bielymi myškami, chruňo.”

Kreslil som si pozorne tváre svojich filozofujúcich susedov, vždy mali výraz najväčšieho pochopenia. Keď som začal kresliť učiteľovu, prehovoril:

“Ľudia často utápajú žiaľ v alkohole,” keď čosi povie pán učiteľ, vždy z toho vyjde nejaká kapitálna pravda. “A najväčšie žiale máme, keď nás opustí niekto blízky. Ešte horšie to je, keď sa s ním nestihneme rozlúčiť. A myslím si, že to je aj prípad nášho pána farára. Podľa mňa mu umrel ktosi veľmi blízky. Môžete namietat, že kresťanská viera má svoje nebo, svoje vykúpenie, ale myslím si, že v prípade nášho Antonína, pána farára, tu ide o hlbší problém.

Určite sa s niekým nestihol rozlúčiť, požehnať mu na poslednú cestu. Možno otec...

Viete, ľudia sa často stávajú alkoholikmi preto, aby zabudli na svoje žiale, na to, čo už nikdy nebudú môcť napraviť.”

Chlapi mali hlavy sklonené, prikyvovali a pevne držali svoje poháre. Ani v prázdnej krčme nebýva také ticho. Tušil som svoje...

Len z tmavého rohu sa ozvalo:

“Nevedel som, že aj farári majú otcov!”

Musel si rozbiť hlavu. Klakol som si a vzal som mu hlavu na kolená. Zrazu mi bol blízky ako ešte nikdy. Kým nezačal bľabotať tie strašné slová. Bolo to ako odriekanie ruženca. Neboli to však modlitby.

Znelo to, akoby mi čosi dávali za vinu ... Nanajvyš sebe.

“...Acedia, Avaritia, Invidia, Ira, Gula, Luxuria, Superbia, Ace...” musel som mu zakryť ústa. Ale pery sa mu hýbali a ja som za mrmľaním rozumel každé slovo.

Teraz by nás mal niekto vidieť. Vyšiel mesiac a on stíchol. Ale len na okamih.

“...sú hriešni, tí čo hrešia a ja som medzi nimi kráľom. Tieto ruky, majú silu a neurobili skoro nič, ale mnohé spôsobili... Mám bohaté a krásne šaty, ktoré si nezaslúžim...” rukami hmatal po zablatených šatách. Začínalo to byť zábavné.

“Som pes s kosťou, zúrivy medveď, krivo hľadím, krivo... Ľudí ženiem do záhuby. Som líška s celou husou v papuli. Už sa ňou dusím. A tá pýcha? Ako môžem na seba hľadieť, čo som vykonal, čo za mnou ostáva? Čo ostalo... Počujem ženský plač, nie, je detský...” pozrel na mňa neprítomnými očami. Skoro som z neho necítil alkohol. “Je to tvoj plač!”

Za jeho posledné slová som ho udrel. Ale pokojne by som mu rozbil i hlavu.

Svoje povinnosti si zastával nadmieru zodpovedne. Opitý bol vždy len v noci. Ako sa dokázal prebrať, nik nechápal. Tvár mal však strhanejšiu a boli na nej často škrabance.

Chlapi si ho obľúbili. Dokonca začali chodiť i na omše a spovede. Veď kázal jeden z nich. Obrazy, o ktorých hovoril, vnímali inak, modlitby v nich ostávali s väčšou váhou. Najmä keď hovoril o alkohole.

A ženy? Starali sa o neho ešte viac. Ranné vývary mal minimálne na trikrát.

Kto by ho chcel očierniť, okrem alkoholu by nenašiel nič. Trávil som s ním tajne v kostole celé dni. On sa modlil a ja som na chóre maľoval, čo si vyžiadaval. Opisoval

hrôzostrašné sny, plné pokušení a zdesenia. Prenasledovali ho. Maľoval som sedem hriechov, krížovú cestu, Abraháma i hriešnikov... Máločo však vystavil v kostole.

Pravidelne som ho čakával pred krčmou, málokedy vládol odísť sám. Farári vydržia strašne málo.

A to mu krčmárka riedila víno. Aj borovičku. Aby ho vládala vyniesť do izby. Ale tomu som zabránil vždy ja. Cestu z krčmy do kostola musel prejsť. Alebo som ho musel ňou pretiahnuť.

Spôsovalo mi to vždy radosť. Bolo to ako vykúpenie.

“Prečo si mi to spravil, chlapče?”

Pohladil som ho po vlasoch, boli celé od krvi a zašepkal som mu svoju osobnú spoveď. A jeho smrteľný hriech. Zbledol, ako sa dá najviac v noci zblednúť. Nebolo to len stratou krvi.

“Obrazy, tvoje príšery, čo ma prenasledujú... ty si ich poslal... ja... ty si...”

Jeho ďalšie slová neboli pre túto chvíľu dôležité. Bol to bľabot ospravedlnení, latinských slov a nezmyslov umierajúceho. Cítil som, ako chladne, ako mu vyprcháva z tela duša i alkohol. Nohy mal v kaluži, hlavu stále na mojich kolenách.

Chvíľu som sa pohrával s myšlienkou, že by som z neho spravil mučeníka, ako si prial. Ale nemal som po ruke absolútne nič. A ani si to nezaslúžil.

Táto časť dediny bola mŕtva. Odvrátená od kostola. Bližšia k hrobom.

Nezbadal som, kedy umrel. Tak to malo byť. Odľahlo mi a zároveň prišlo strašne ľúto.

“Otče!” Nebol to výkrik, iba plač nad nehodným ocom. Určite by si želal, aby mu na hlavu nasadili trňovú korunu a zabalili do bieleho plátna. Zostali by na ňom kvapky krvi.

Zabalil som ho do kabáta. Bol neuveriteľne ľahký a celý od blata. Akoby vôbec netrpel.

Trnovom sa tiahol pohrebný sprievod. Pohreb bol jedinečný. Krátky katolícky, dlhý svetský. Stál som v najlepšom obleku a črtal som si skice pre veľké plátno. Akoby sa ma to netýkalo. Reč mal pán učiteľ. O pokušení sv. Antonína, o добрôte pána farára, opojení i o pití ako prostriedku spájania sa s Bohom.

Pod cintorínom sa pohádali chlapi ako malí chlapi.

“Boh nepije.”

“Pije! Učiteľ hovoril. Aby sa mohol s nami spojiť!”

“Daj si s nami, Bože! Cítim s tebou spojenie.”

“I Ježiš pil víno.”

“Vtedy sa iné nepilo.”

Cintorín zaplavili karafiáty. Červené klince. Len ja som hodil do truhly kyticu rozrazilu.

Na pána farára sa rýchlo zabudlo, takmer sa muselo. Lepšie sa mu úcta vyjadriť nedala. Správa kostola pripadla mne. Niežeby mi to prinášalo veľké peniaze, mal som len dokončiť obrazy.

Avšak v kostoloch sa občas niečo zapotreší, to sa ani nezbadá.

Noví kňazi sa do Trnova nehnuli. Predsa len malý katolícky kostol v evanjelickej oblasti.

A s tak zvláštnou povest'ou. Občas môžu z Kvašna prísť odslúžiť omšu, pohreb či svadbu. Ak sa pošťastí i krst.

Na farára sa zabudlo i preto, lebo o týždeň po ňom umrela stará Pasterka. Našli ju ležať pri kostole. Vždy všetko vedela a toto nedokázala predpokladať. A nadovšetko od poslednej spovede iba mlčala. Nejak sa začali tie tajomné udalosti hromadiť.

Na Pasterkovej pohreb som nešiel. Ťahalo ma to do kostola, do sakristie. K obrazu zakrytému plátnom. Strhol som ho. Veľká škoda, že ho Antonín, nikdy nevystavil. Neumiestil do kostola. Priamo k oltáru.

Koronovanie Krista. Ježiš bol krásny, vyrovnaný a zbičovaný. Na hlavu mu dávali trňovú korunu štyria muži. Každý s farárovou tvárou. Obraz si odo mňa objednal sám pán farár, ale jeho tváre som tam dokresľoval vždy tajne.

Prvú po Vianociach, hneď ako som upozornil príslušné miesta o nevhodnom vzťahu sestry

Terezy k trnovskému farárovi. Avšak majstrovským kúskom bol boží hlas, ktorý vyzýval k alkoholu. Musel som tajne pridať niečo tuhšie do farárovho vína. Ale obraz bol dostatočnou motiváciou.

Druhú farárovu tvár získal obraz po prvom nočnom opilstve. A s ňou ho zasypalo množstvo listov. V každom bola výčitka, v každom jeden hriech, v každom priestupok farára Antonína.

Napríklad zavrnutie jednej ženy. Pitie už bolo povinnosťou.

Tretiu tvár som takmer nedokončil. Pasterková sa motala v kostole i v noci. Ale nevedomky bola môj najbližší spojenec. Vytvárala mýty, ktoré sa k farárovi vždy dostali. Korenil som ich správami o mŕtvych priateľoch. O jeho mŕtvych priateľoch! A niečo som si i vymyslel.

A štvrtá bola za mňa. V poslednom liste prišiel môj rodný list a úmrtný mojej matky. Aj vtedy len chľastal. Ale to bola jeho posledná pijacká noc. A zbabelo umrel bez toho, aby ma prijal za svojho.

Môj otec. Môj krkavčí otec. Vôbec nie z dolniakov, ale z Vitelovej. Matku odvrhol a ona sa utrápila. Ako som ho len nenávidel. Ale jeho smrť bola len dačo navyše. Teraz som sa mohol v pokoji stiahnuť a maľovať.

Skomplikovala to Pasterková. Stále po čomsi pátrala, stále sa jej niečo nezdalo. A tak aj skončila. Bola to nehoda, hoci možno za jej smrťou hľadať môj obraz Pokúšanie diabla.

Ani po jej pohrebe som nenašiel pokoj. Na obraze z otcovho pohrebu mi stále z jeho hrobu vyrastalo trnie. A najviac tam plakala krčmárka.

Nemohlo tu po ňom ostať nič. Tajne nosila na jeho hrob klince a plakala. Začal som mať podozrenie, že spával aj s ňou. A čo ak s ním čaká dieťa? Už som ju začal maľovať na svoj nový obraz; Ukameňovanie.

MOTÝLÍ SMÍCH A JINÉ BÁSNĚ

Václav TESLÍK

ZCIZENÝ SNÁŘ

Už se mi nestýská, už znám být zcela sám,
- sám a sám, jen s sebou a se svým časem.
Nerušte, neruším - známosti odmítám.
Co ten stín přede mnou? To asi já jsem.

Zvali mne? Odmítám. Čekají? Bláhoví.
V jitrech spí naděje. - Vzbudím ji? Hodlám se,
tep dětství nahmatat vzpomínkou se slovy ... .
Naděje zašeptá: - Já lehko nedám se.

Už se mi nestýská po každé nicotě,
odvracím pomalu od věcí tvář.
Trošičku vzpomínám na slova: V prázdnostě
místností nalezněš - zcizený snář.

27.11.09

MOTÝLÍ SMÍCH

Chtěl bych zas opít se v krčmě - tam na rohu.
Kolik těch putyk jsem na rohu znal?
Tabáku ostrý pach, pití na zálohu,
či snad na sekyru? To bych si přál!

Chtěl bych zas motýly, pestré jak oči snů,
dohánět na louce u valů Česovských.
Až jednou unaven životem procitnu,
chtěl bych zas uslyšet - motýlí smích.

Ve smíchu opilců, ve smíchu motýlů,
nejhezčí modlitbu k Bohu bych myl.
Věneček modlitby na velkou mohylu
doby své včera jsem - rád zavěsil.

Mohylu světa já právě tak okrášlil,
světa, jenž ve žvástech médií hnil.
Nyní mám před sebou motýlí let i cíl,
na rohu do krčmy jdu, abych pil.

Druhům svým o křídlech batolců vypravím,
o krásných kalužích, z nichž doušky pijí.
A všichni dokola, jen jak je představím,
cinkají půllitry: Ať křídla žijí!

28.11.09

HOSPODÁŘ

U trávy poseděl, vracel dech krajiny
větrům z úst otázky: Odkud - že vanou.
Stínem se obracel (na pohled nevinný)
do polí. - Kvetl mák s makovou pannou.

Něžně se usmála a tiše uvadla,
tak už to v životě nakonec chodí.
Za poli, kde chtěl žít, vesnice zapadlá,
přistál tam každý sen přídí svých lodí.

Naložil v přístavu za humny na snů šíř
barvy dnů, dech klasů ... , klasy dech tají.
Půda, hra voňavá, na podzim plná rýh
život svůj ponechá v tichu a taji.

Hej, vstaň! Zní rozbřeskem. - Dlaň kosu pohladí
ještě když večera chuť v trávě šplíchá.
Brousek se osmělil - kosu hrou vyladí,
ostří se zaleskne, blýskne. - Ta pýcha!

Noc s ránem umlká, v rytmu jak ostří tne,
stéblo jde ve vlnách pokorně k nohám.
Ne, srdce vesnické nikdy neuvykne,
na hrubost vůle – s ní vešel sem pohan.

29.11.09

TŘI CNOTI

Pane, u tvých nohou kladu tiše hlavu,
vezmi meč a setni prosím již.
Vystupuji nyní - ponejprve z davu,
abych mohl k tobě z dálky přijít blíž.

Se mnou jdou mí druzi plnoletí.
Je nás málo? - Proč se takto ptát?
Zaměst vhod, zbavit se svého smetí,
pod tvým světlem pěšcem dávat mat ....

Pane, ať má hlava leží .... ,
duše opustila tíhu těchto bran.
Šel jsem pouští žíznivý a stěží,
jenom vírou za nadějí hnán.

.....
Pramen tuše - písek dere oči,
prach se lepí - pal zle tváře laská.
Srdce bije: Již, již, ... - na práh vkročí ...,
vesmír zraje - na dosah je láska.

26.12.2009

PŘIZNÁNÍ

Trochu se stydím – ovšem tato chvíle
šlápla květům na voňavý práh.
Mohu jít, nebát se, znovu čile
poznávat , a z bot pak střásat prach.

Konečně - po pouti opět doma.
Chvíli mlčím, přemýšlím - a pak
zeptám se: Řekni mi, Otče, kdo má
právo posoudit, a posuzuje jak?

Mlčení, nic – neslyším, až včelka
z úlu vylétne (již touží po květu):
Proč tvá víra necítí se velká?
Proč nebere půvab od květů?

26.12.09

KRIZE

Otec dýchá, slyším bušit srdce?
Buší prudce! - Slovo upadá . . . .
Porušil jsem slovo? Svého tvůrce
těžko poznávám? Jak vzniká záhada?

Aspoň přiznat! Snad se ještě umím.
Ovšem jak dál, kdo mi odpustí?
Šel bych pouští, šel bych serván trním,
jenom zvědět! Zmizet v propusti . . . .

Předsevzetí pokryteckých slibů
dal jsem z fůry, až d'as zaplesal.
Měl bych truchlit? Cítím čpící chybu,
světe vidím, že nevíš jak dál.

Nevím jak dál, dal bych lásku, ale
svět si žádá na oplátku hřích.
Falší plní pozdrav, lásce dává vane,
víru tísni, hloupý chválí smích.

Nezbývá, než do očí si vmést
o své bídě zprávu: Je to tím,
že chceš hledat v pomíjivém štěstí,
a tím štěstí míjíš prozatím.

Musím opět do všech ulic vejít
a nastavit světu pro údery líc,
večer zbitý všechny zrady přejít,
a své pýše - nedopřáti nic!

26.12.09